

Ένας λεπτός μεσότοιχος χώριζε το σπίτι των γονιών του Πύραμου από εκείνο των γονιών της Θίσβης, στην Βαβυλώνα. Τα παιδιά μεγάλωναν μαζί, γειτονόπουλα, έκαναν παρέα, έγιναν φίλοι, η φιλία τους εξελίχθηκε σε σφοδρό έρωτα. Τους πήραν είδηση οι γονείς τους και τους απαγόρευσαν να συναντιούνται. Η απελπισία τους μετριάστηκε κάπως, καθώς ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να μιλούν μεταξύ τους. Ο μεσότοιχος που χώριζε τα σπίτια τους, με τον καιρό, είχε αποκτήσει ρωγμή. Μέσα στη νύχτα, ψιθυριστά να μην ακουστούν, αντάλλασσαν σκέψεις τολμηρές και ερωτόλογα. Όταν ο καιρός ωρίμασε, αποφάσισαν να το σκάσουν.

Συμφώνησαν, τη συγκεκριμένη νύχτα, να βρεθούν σε μια μουριά κοντά σε κάποια πηγή, εκεί που βρισκόταν ο τάφος ενός βασιλιά. Η Θίσβη έφτασε πρώτη. Η νύχτα ήταν υπέροχη, ζεστή. Έβγαλε το φόρεμά της, το απέθεσε στον βασιλικό τάφο και βούτηξε στα νερά της πηγής να δροσιστεί. Δεν ήταν καλή σκέψη. Μια λέαινα με το στόμα και τα νύχια γεμάτα αίματα από το αγρίμι που μόλις είχε φάει, έφτασε στην πηγή να πιει νερό. Τρομαγμένη και γυμνή, η Θίσβη έσπευσε κάπου να κρυφτεί.

Η λέαινα είδε το φόρεμα της Θίσβης πάνω στον τάφο, το άρπαξε και το ξέσχισε. Τα κομμάτια του γέμισαν από το αίμα στα νύχια και στο στόμα του θηρίου. Μετά, η λέαινα ήπιε νερό κι έφυγε. Στον τόπο έφτασε καθυστερημένος και αγκομαχώντας ο Πύραμος. Είδε τα ματωμένα κομμάτια από το φόρεμα της Θίσβης κι ο νους του αμέσως πήγε στο κακό. Πίστεψε πως ένα θηρίο είχε κατασπαράξει την καλή του. Κι έφταιγε αυτός, επειδή άργησε. Επειδή δεν μπόρεσε να φύγει νωρίτερα από το σπίτι του. Απελπισμένος, έβγαλε το μαχαίρι του και το βύθισε στην καρδιά του.

Διστακτικά και προσεκτικά, μήπως ακόμα η λέαινα δεν είχε φύγει, φάνηκε η Θίσβη. Είδε τον Πύραμο ετοιμοθάνατο και κλαίγοντας τον ρώτησε «γιατί». Πρόλαβε, πριν να ξεψυχήσει, να της πει ότι τη νόμιζε νεκρή. Πέθανε στην αγκαλιά της. Η Θίσβη δεν μπορούσε να αντέξει τόσο πόνο. Πήρε το μαχαίρι του Πύραμου και σκοτώθηκε μ' αυτό.

Το αίμα των δυο τραγικών ερωτευμένων νέων κύλησε ενωμένο ως τη ρίζα της μουριάς και την πότισε. Κι από τότε, τα ώριμα μούρα παίρνουν το βαθύ κόκκινο χρώμα του αίματος. «Ως πριν, γίνονταν κίτρινα», βεβαιώνει ο Οβίδιος.

Οι γυπαετοί και η γιδοβυζάχτρα

Στη Θεσσαλία ζούσε ο Αιγυπιός, ο γιος του Ανθέα και της Βουλίδας. Είδε την Τιμάνδρα, χήρα και ωραία, και την ερωτεύτηκε. Της έκανε πλούσια δώρα ώσπου εκείνη κάμφθηκε και τον δέχτηκε εραστή της. Ο Αιγυπιός την επισκεπτόταν στο σπίτι της. Βαριά ενοχλημένος, ο γιος της Τιμάνδρας, ο Νεόφρονας, αποφάσισε να εκδικηθεί τον εραστή της μάνας του με τα ίδια όπλα.

Γυρόφερνε την Βουλίδα, τη μητέρα του Αιγυπιού, και της έκανε δώρα ώσπου αυτή κάμφθηκε. Έσμιξαν πολλές φορές. Ο γιος της Τιμάνδρας όμως δεν είχε ολοκληρώσει την εκδίκησή του. Ήξερε ποια ώρα επισκέπτεται τη μητέρα του ο Αιγυπιός κι έστησε ολόκληρη πλεκτάνη.

Πρώτα, με κάποια πρόφαση, έπεισε τη μητέρα του, την Τιμάνδρα, να λείπει από το σπίτι τη συγκεκριμένη ώρα. Έπειτα, έμπασε στο σπίτι την Βουλίδα, τη μητέρα του Αιγυπιού. Της είπε να μείνουν στο σκοτάδι, να μην τους δουν βέβηλα μάτια. Και της ζήτησε να τον περιμένει καθώς για λίγο έπρεπε να βγει.

Η Βουλίδα το πήρε σαν παιχνίδι. Κι ο γιος της, ο Αιγυπιός, που κατέφθασε συνεπής στην ώρα του, το πήρε για παιχνίδι. Μέσα στο σκοτάδι, η Βουλίδα έσμιξε μαζί του, νομίζοντάς τον για τον Νεόφρονα. Κι ο Αιγυπιός ανταποκρίθηκε νομίζοντάς την για την Τιμάνδρα. Αποκοιμήθηκαν.

Η Βουλίδα ξύπνησε πρώτη. Στο φως ενός λυχνariού, αναγνώρισε τον γιο της. Θέλησε να βγάλει τα μάτια της και να αυτοκτονήσει. Με επέμβαση του θεού Απόλλωνα, ξύπνησε έγκαιρα ο Αιγυπιός και την πρόλαβε. Κατάλαβε, τι είχε γίνει και καταράστηκε τον εαυτό του, τη μάνα του, αυτόν που τον παγίδευσε και αυτού τη μάνα, όλοι να αφανιστούν. Τους μεταμόρφωσε όλους σε πουλιά ο Δίας: «Σε αιγυπιούς (γυπαετούς) τον Αιγυπιό και τον Νεόφρονα, σε πύωγα (είδος ερωδιού) την Βουλίδα και σε αιγίθαλο (γιδοβυζάχτρα) την Τιμάνδρα», λέει ο Αντωνίνος Λιβεράλης (2^{ος} με 3^ο μ.Χ. αιώνα).

(τελευταία επεξεργασία, 7 Ιουλίου 2021)